

บทที่ ๑

ของสี่ขาขนาดใหญ่กว่าของจดหมายเล็กน้อยถูกสอดรวมไว้กับเอกสารข่าวและโฆษณาขยะที่อัดแน่นจนเต็มตู้จดหมายส่วนตัว ตอนแรกหญิงสาวเจ้าของห้องพักตั้งใจจะทิ้งเพราะคิดว่าคงเป็นเอกสารเสนอขายอะไรสักอย่าง แต่ข้อความที่เจ้าตัวเฟิงได้รับจากโทรศัพท์มือถือทำให้เธอเปลี่ยนใจ กลับไปค้นเอกสารที่ใส่ไว้ในกล่องเล็กๆ เตรียมทิ้งขึ้นมาใหม่ จนได้พบมันในที่สุด

ได้รับการแต่งตั้งงานยัยพลอยหรือยัง ได้แล้วโทรกลับด้วย...(ลี)

ของทำด้วยกระดาษเนื้อดี มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ภายในซองเป็นการ์ดสีชมพูอมส้ม ทำด้วยกระดาษหนาชนิดพิเศษอย่างดีเช่นเดียวกัน ด้านหน้าของการ์ดเป็นรูปแหวนสองวงคล้องกันโดยมีรูปหัวใจเป็นพื้นหลัง และเมื่อเปิดการ์ดออกดู ด้านซ้ายเป็นรูปชายหนุ่มและหญิงสาวในชุดแต่งงานยืนกอดกันโดยเบื้องหลังเป็นห้องโถงโอบอ้ากรุหรรษา ข้อความด้านขวาเป็นเนื้อหาเหมือนกับการ์ดเชิญอื่นๆ ที่แตกต่างกันก็คือชื่อเจ้าสาวที่เด่นหราอยู่ด้วยตัวอักษรสีทอง ‘นางสาวพลอยรวิ กิจจานุวัตร’

ชื่อของผู้หญิงคนนั้นเป็นต้นเหตุที่ทำให้ปารวีได้รับข้อความด่วน

จากเพื่อนรัก ยังไม่ทันได้กดเบอร์โทรกลับ เธอก็ได้รับข้อความด่วนจากเพื่อนอีกคน

ฉันได้รับการ์ดเชิญแล้ว น่าเบื่อจัง พวกเราต้องประชุมด่วนกันไหมเนี่ย...(ฟ้า)

ปารวีย์มีรับกับข้อความใหม่ของเพื่อนรักอีกคน สามสาว ปารวีย์ (ตอง) เขมิกา (ฟ้า) และลภัสรดา (ลิ้) เป็นเพื่อนสนิทกันนับแต่เรียนปริญญาตรี ความผูกพันฉันเพื่อนนั้นมาด้วยเหตุต่างกรรมต่างวาระ และทั้งๆ ที่นิสัยใจคอแทบจะไม่เหมือนกันเลย ทั้งสามคนก็ยังแน่นแฟ้นติดต่อกัน พบปะกันเสมอมานับจากจบจากมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะมีปัญหาเรื่องอะไรทั้งสามจะแลกเปลี่ยน พูดคุย ช่วยกันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุดให้กับปัญหานั้นเสมอๆ นั่นกระมังที่ทำให้ทั้งสามยังเป็นเพื่อนสนิทกันอยู่จนบัดนี้

ปารวีย์รักลภัสรดา สาวสวยเฉียวเปรี๊ยะจัดจนเซ็ดฟัน ผู้หญิงที่มักจะเอาแต่ใจตัวเองชนิดที่ทำให้เพื่อนๆ เวียนหัว แต่สิ่งที่สำคัญคือในขณะที่เพื่อนรักมีปัญหา ลภัสรดาสามารถกระโดดเข้าขวางและตอบโต้ทุกคนที่ทำร้ายจิตใจเพื่อนของตัวเองได้ทันทีโดยไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหม ผู้หญิงคนนั้นได้แสดงให้เห็นหลายครั้งว่าในความร้ายกาจที่ฉาบเคลือบไว้ภายนอกนั้น มีจิตใจที่ตรงตาม จริใจ และตรงไปตรงมาซ่อนอยู่

ปารวีย์รักเขมิกาเพราะเธอเป็นเพื่อนคนเดียวที่ยอมรับฟังเรื่องราวที่ผ่านมาในชีวิตของเพื่อนๆ ด้วยความสงบ ให้นำแนวทางแก้ปัญหาที่ชัดเจนและรอบคอบ เพื่อนของเธอคนนี้เป็นคนสวยเย็น นิ่ง และอบอุ่น ไม่เหมือนอีกรายที่ดูร้ายและแรงได้ตลอดเวลา

หญิงสาววางการ์ดใบนั้นไว้ที่โต๊ะเล็ก ยกโทรศัพท์มากดต่อเข้าระบบคุยกันสามสาย ดูเหมือนเพื่อนรักทั้งคู่รอเสียงโทรศัพท์อยู่แล้ว เพียงไม่กี่วินาที ทุกคนก็พร้อมที่จะคุย

คนต่อสายเข้าไปทักทายเพื่อนทั้งสองเล็กน้อย สรุปลงความได้ว่า ลภัสรดากำลังนอนเล่นอยู่ที่บ้าน ในขณะที่เขมิกายู่ที่ร้านดอกไม้ของตัวเอง แต่ก็ไม่มีลูกค้ามากนักในช่วงเวลานี้

"ฉันเพิ่งได้รับการดวันนี่แหละ ส่งมาที่คอนโดฯ"

"ยัยนั่นส่งมาให้ฉันที่บ้าน แล้วเธอล่ะฟ้า ได้รับเมื่อไหร่"

"วันนี้เหมือนกัน ส่งมาให้ที่ร้าน" เขมิกาตอบ "พวกเราจะเอา ยังไงกันดีละ จะไปกันหรือเปล่า อีกอาทิตย์เดียวเอง"

"ไปสิ ทำไมจะไม่ไป จะได้แต่งตัวสวยๆ ปีนี้ไม่ได้ไปงานแต่งงานใครเลย งานยัยพลอยนี่เป็นงานแรก ดีเลย เดี่ยวฉันจะไปช่วยพวกเธอซื้อปชุดกับเครื่องประดับใหม่ซะเลย" เสียงคุณหนูลี้ตอบรวดเร็วแบบไม่ต้องคิด "จะได้ไปเจอเพื่อนๆ ทีมเชียร์ด้วย"

"แต่ว่า..." คราวนี้เป็นปาร์ตี้เองที่ซัดจังหวะ "ฉันไม่อยากเจอยัยพลอยนี่นา"

คนพูดระลึกถึงเหตุการณ์ครั้งล่าสุดที่ตนเองได้พบกับพลอยรวี ผู้หญิงที่กำลังจะเป็นเจ้าสาว คนที่ทำให้เธอแทบจะแทรกแผ่นดินหนี เพราะหล่อนเปิดเผยความลับที่เจ้าตัวปีติมานานให้กับเพื่อนๆ ทุกคนในที่มั่ว

"จะไปกลัวอะไร คราวนี้ถ้ายัยนั่นมาเหน็บเรื่องเธอทำจุกมาอีก ฉันจะจัดการให้ ทำไมจะต้องแคร์ละตอง ตองทำแล้วดูสวยเป็นธรรมชาติ คืออก ไม่ได้ดูน่าเกลียดเหมือนคนอื่นเสียหน่อย เดี่ยวนี้ใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น อินเทอร์เน็ตจะตาย" คุณหนูลี้เอ่ยตรงไปตรงมา "งานนี้พวกเราต้องไปนะ ถ้าไม่ไปลี่ยัยนั่นจะได้คิดว่าพวกเราไม่กล้าสู้หน้า ฉันล่ะอยากเห็นหน้าเจ้าบ่าวเป็นใคร อยากจะไปดูหน้าหน้าผู้ขายหลงผิด"

เขมิกาซึ่งตั้งอกตั้งใจฟังอยู่ยิ้มและส่ายหัวน้อยๆ อย่างออกจะเอ็นดู ไม่ว่าลภัสรดาวินจะเหวี่ยงอย่างไร เธอกลับเห็นว่าความ

ตรงไปตรงมาของเพื่อนเป็นสิ่งที่น่ารักเสียหมด ไม่เคยโกรธเลย

"ฉันคิดว่าพวกเราคงต้องไปงานของพลอยนะ" คนสวยและใจเย็นที่สุดในกลุ่มแสดงความเห็นด้วยน้ำเสียงหวานเนิบๆ "ยังไม่ไป เขายังนึกหาได้สะดวกปากนะเออ"

พลอยรวิ ผู้หญิงที่เกิดมาเพื่อเป็นศัตรูกับผู้หญิงทุกคน โดยเฉพาะสามสาวที่มีสิ่งที 'กินกันไม่ลง'

สำหรับพลอยรวิแล้ว ปาร์วีน่ารักน่าเอ็นดูกว่าเธอชนิดที่หากมีเรื่องมีราวเกิดขึ้น พลอยรวิจะกลายเป็นคนผิดของเพื่อนๆ เสมอ ส่วนซมิกา นั้นสวยหวาน ดูสุขุมลุ่มลึก เพียงแค่สาวคนนี้ปรายตามองแล้วทำให้เหมือนเอื้อมการกระทำของเพื่อนร่วมรุ่นตัวป่วน พลอยรวิ ยิ่งร้อนเนื่องจากถูกทำให้เหมือนเป็นตัวตลก

ยิ่งกับภักศรดา ยิ่งไม่ต้องพูดถึง...เป็นคุณหนูที่มีชาติกำเนิดแบบที่พลอยรวิต้องอิจฉา ซ้ายยังเหวี่ยงได้เก่งอย่างเป็นธรรมชาติกว่าเธอ พลอยรวิยิ่งริษยาเข้าไปเพราะไม่มีทางเหยียบภักศรดาให้จมดินได้ เหมือนที่ทำได้กับเพื่อนหญิงกลุ่มอื่นๆ

มารยาธากของเธอค่อยๆ เผยออกมาเรื่อยๆ ยิ่งนานวันยิ่งหนักข้อ หากไม่ได้ภักศรดาเป็นวีรสตรีของเพื่อนๆ มีหวังไม่เกรนกินหัว กว่าจะเรียนจบพ้นเวรพ้นกรรมมาได้ก็หืดขึ้นคอ นี่ยังตามมาหลอกหลอนอีก...

ซมิกาเข้าใจปาร์วดีทีเดียว แต่อย่างทีบอก... ไม่ไปก็เท่ากับปล่อยให้ฝ่ายนั้นสนุกสุดเหวี่ยงโดยมีกลุ่มของเธอเป็นของเล่นแบบสู้ไม่ได้

"เขาก็คงอยากอวดว่าเจ้าบ่าวได้แล้วะไง อีกร้อยอย่างนะ...งานแต่งงานตัวเองจะแสดงท่าทางมารยาธอวดเจ้าบ่าวอย่างคุณอรธณพเชียวเธอ" ซมิกาออกความเห็นในเชิงเห็นด้วย

"โน่นๆ ฟ้ามองโลกในแง่ดีอีกแล้ว ฉันไม่เชื่อหรอกว่าแม่ฉันจะไม่กล้า แต่...อย่างที่ฉันบอก งานนี้เราต้องไป อยากเห็นหน้าเจ้าบ่าว

อยากรู้มากกว่าคนอย่างนั้นจะมีสามีเป็นคนยังไง เดว่าคงรวยพอจะเอามาอวดได้ แต่ขอโทษที่ สู้ฉันไม่ได้หรอก" ลภัสรดาวไหวไหวอย่างไม่มีแคร์ที่สุด "แต่เอ๊ะ! ชื่อเจ้าบ่าวคูนๆ นะ ช่างเถอะ เชื่อดิ เขาเป็นผู้ชายที่โศคร้ายที่สุดในรอบปี"

คนที่ดูเครียดที่สุดถอนหายใจ "แสดงว่าสองเสียงบอกว่าไป เอาก็ได้...ไปก็ไป"

"ถูกต้อง แล้วพวกเราก็ต้องสวยที่สุดด้วยงานนี้" ลภัสรดาย้ำ "ไม่ว่าจะยังไง เราต้องทำให้ยับพลอยเห็นให้ได้ว่าพวกเราไม่ได้เป็นอย่างที่หล่อนพยายามทำให้ทุกคนคิดว่าเราเป็นอย่างที่ฟ้าบอก โอเคไหม แล้วคอยดูนะ ฉันจะสวยเสียจนเจ้าบ่าวน้ำลายหกเลย"

ปารวีหัวเราะ เธอเชื่อว่าลภัสรดาทำได้ เพื่อนของเธอเป็นผู้หญิงสวยเฉี่ยวแบบผู้หญิงที่น่าค้นหา ขนาดตัวเธอเองยังแอบมองเพื่อนคนนี้อยู่บ่อยๆ

"ถ้าอย่างนั้นงานนี้เราต้องไปกัน" เขมิกาสรุปและยิ้มอย่างเริ่มจะนឹกลูกกับเพื่อนๆ "ฉันคงไม่เด่นสู้หรอก แต่คิดว่าจะแต่งตัวเต็มที่"

"แค่นี้ยังไม่แต่งก็ไม่มีใครสู้เธอแล้วละ" คุณหนูยิ้มอย่างหมั่นไส้และรักเพื่อน

ปารวีเห็นเขมิกาเอาตัวก็ซักจะฮึดสู้...เพราะคนใกล้ชิดอย่างเธอ และลภัสรดารู้ว่าเขมิกาเคยเผชิญกับปัญหาหนักหนาสาหัสมาแค่ไหน ในเมื่อเพื่อนสามารถผ่านพ้นมันมาและลุกขึ้นสู้ได้ ทำไมปารวีจะทำไม่ได้ ชีวิตมันก็ต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว

"ถ้าฉันฉันจะไปซื้อมอเตอร์ไซด์กับพวกเธอเลยนะ"

"โอเค" อีกสองสาวตอบรับพร้อมกัน

วันงาน...ปารวีเดินมาหยุดอยู่บริเวณหน้าห้องจัดเลี้ยงซึ่งถูกตกแต่งไปด้วยชùmดอกไม้สดนานาชนิด โดยเฉพาะดอกกุหลาบสีชมพูดอก

ใหญ่หลายพันดอกที่ตกแต่งเป็นซุ้มประตูทางเข้า เสียงเพลงบรรเลงแผ่วเบา ล่องลอยอยู่รอบๆ บริเวณ หน้าห้องจัดเลี้ยงแห่งนั้นคลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่ล้วนแต่งตัวกันมาอย่างเต็มที่ หญิงสาวก้มลงมองชุดสีแดงเข้มขับผิวขาวละเอียดยของตัวเองอย่างไม่มั่นใจนัก ถึงแม้จะว่าข้างข้างแต่งหน้ามีอดี และส่องกระจกมาหลายรอบ แต่เจ้าตัวก็ยังรู้สึกว่าการตัวเองสวยไม่ได้เท่าที่อยากเป็นอยู่ดี

เวลาสี่ดๆ กับเหี่ยวๆ นี่มันคาบเกี่ยวกันได้อย่างบ้าบอน่าเสียดจริงๆ

อย่างกล้าๆ กลัวๆ เจ้าตัวมองไปรอบตัวหวังว่าจะได้เห็นอีกสองสาวที่นัดกันไว้ ตอนนี่เริ่มมีแขกเข้ามาในงานพอสมควรแล้ว เจ้าบ่าวและเจ้าสาวยังวุ่นอยู่กับการต้อนรับแขกผู้ใหญ่สองสามคนที่เพิ่งเดินเข้ามาจากอีกมุมหนึ่ง หญิงสาวมองเลยเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง ภายในมีโต๊ะปูผ้าขาว โคมไฟระย้า และเวทีตรงกลางที่มีเคັกดขนาดใหญ่ ด้านหน้าของเวทีมีช่อกุหลาบสีชมพูผูกติดกับผ้าสีขาวที่ถูกจับจีบอย่างจงใจรายรอบ

เธอตัดสินใจถอยหลังกลับ ก้าวเร็วๆ หลบหลีกผู้คนที่มุ่งหน้าเข้ามาจนกลับลงมาถึงลิบบี้ จังหวะที่หันหลังนั่นเอง เจ้าตัวก็สะดุดเข้ากับขาของตัวเองจนเกือบจะคะมำ โชคดีที่คว้ามานที่อยู่ใกล้ๆ ได้ทัน

ซุ่มซำไม่เลิกเลยเรา หญิงสาวตัดสินใจโทรหาภรรยาเป็นสายแรก

"ลืออยู่ไหน ฉันมาถึงแล้ว ไม่อยากเข้าไปในงานคนเดียว มัน... ไม่รู้จะทำยังไงนะ" ปารวีเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เป็นหญิงสาวผู้ไม่มั่นใจในตัวเองในทุกๆ เรื่อง

"จะเอ...ฉันอยู่นี่แล้วจ้ะ" เสียงภรรยาดังมาจากเบื้องหลัง ปารวีสะดุ้ง หันไปแล้วก็ต้องเบิกตากว้าง คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้คือหญิงสาวร่างสูงโปร่ง ผิวสองสีที่เนียนละเอียดย เจ้าตัวอยู่ในชุดเกาะอก

สีทองอร่าม มีรัตเกล้าประดับด้วยเพชรวางอยู่บนผมที่ปล่อยยาวยุ่ง
นิดๆ แต่ดูเช็กชื่อย่างประหลาด

"โอ้โฮ ลีหรือนี่ ทำไมสวยอย่างนี้ อย่างกับเจ้าหญิงแน่ะ" ปารวี
หมุนตัวเพื่อนที่ยืนอยู่บนรองเท้าส้นสูงที่มีสายเล็กๆ สีทองพาดไปมา
รับกับข้อเท้าเรียว ลภัสสรดาในวันนี้ดูสวยหรูไปทั้งตัว

คนถูกชมว่าสวยเปิดยิ้มกว้าง เผยให้เห็นฟันเรียงสวย "ก็บอก
แล้วไง งานนี้ฉันทุ่มสุดตัว ไม่ยอมให้ยับพลอยเด่นอยู่คนเดียวหรอก"
เจ้าตัวหยุดพูดพวงกวาดสายตาเข้าไปในงานชั่วคราว "เราแข่งกันเถอะ"
"อ้าว แล้วฟ้าล่ะ"

"ฟ้าโทรมาบอกว่าจะมาช้านิดหน่อย ให้พวกเราเข้าไปก่อน เดี่ยว
คงตามมานะ" ลภัสสรดาตอบเพื่อน เชิดหน้านิดๆ เมื่อหุ่่มๆ กลุ่ม
หนึ่งเดินผ่านและมองเธอด้วยความตะลึงจนเหลือยวหลัง

ปารวีพยักหน้า ยอมเดินตามเพื่อนตรงไปยังบริเวณหน้าห้อง
จัดเลี้ยงซึ่งเจ้าตัวเพิ่งเดินจากมา รู้สึกอุ่นใจเล็กน้อยที่ได้เข้างานพร้อม
กับลภัสสรดา ลำพังตัวเองคนเดียวคงไม่กล้าแน่ๆ

"งานนี้มีแต่คนสวยๆ หล่อๆ ทั้งนั้น ยัยพลอยคงกวาดเชิญ
รุ่นพี่รุ่นน้องมาหมดแน่ๆ แถมมีคนใหญ่คนโตด้วยนะ ถ้าพ่อกับแม่
ของฉันไม่ไปทัวร์ยุโรปก็คงต้องมางานนี้ด้วย"

"เจ้าบ่าวเป็นใครล่ะ แสดงว่าเป็นคนเด่นคนดังของสังคมแน่ๆ"

ลภัสสรดาพยักหน้า "ฉันก็เพิ่งมาฉุกใจคิดได้ทีหลังว่าเจ้าบ่าวเนี่ย
เป็นคนคุ้นเคยกันเองแท้ๆ ก็ว่า...ชื่อคุ้นๆ ที่ไหนได้ เคยจีบฉันมาก่อน
แต่ฉันไม่สนใจจะແละเอง แต่ก็นะ...ทั้งตั้ง ทั้งรวย ไม่งั้นยัยพลอยจะเอา
เธอ อ้าว เป็นอะไรตอง หยุดชะงั้น"

ขณะที่ลภัสสรดาเอ่ยถึงเจ้าบ่าว สายตาของปารวีก็หมุนไปพบกับ
สายตาของเจ้าสาวเข้าพอดี

"ยัยพลอยเห็นพวกเราแล้ว" ปารวีพยักพยัดไปทางที่เจ้าบ่าวและ

เจ้าสาวยืนอยู่ ตายแน่ๆ เรา ต้องถูกประจานอีกแน่

ลภัสสรดาหันไป ก่อนจะยิ้มเย็น คิ้วขมวดเพื่อนเดินตรงไปยัง จุดที่เจ้าบ่าวและเจ้าสาวยืนอยู่ เจ้าตัวยิ้มให้เจ้าสาวอย่างเสแสร้ง และ ปรายตาไปยังเจ้าบ่าวพร้อมส่งยิ้มอย่างตั้งใจไปให้

เจ้าบ่าวมองใบหน้าสวยแก่น้อย่างเปลอไพล เจ้าตัวคิดว่าเจ้าสาว ของตัวเองสวยแล้ว คนตรงหน้ากลับสวยและดูดีกว่าหลายเท่า

เขารู้จักลภัสสรดาดีเพราะพ่อกับแม่ของเธอทำธุรกิจร่วมกันกับ พ่อแม่ของเขา และเขาเองก็เคยจีบเธอเหมือนกัน ทว่าเจ้าตัวเป็นคนเข้าใจ ยากมากเขาจึงเปลี่ยนใจเสียก่อน ก่อนที่จะเสียหน้าเพราะจีบไม่ติด

พลอยรวิทำสีหน้าไม่พอใจที่เห็นเจ้าบ่าวทำท่าจะคุยกับเพื่อนของ ตัวเอง จึงรีบแทรกกลางระหว่างทั้งคู่

"อ้าว ตองกับลี ไหง่จับมือมาด้วยกันล่ะ ไม่มีหนุ่มๆ คงมา เหวอ พวกเธอนะจะสามสิบแล้วนะ แผลกใจจัง" คนพูดหันไปหาปารวี ซึ่งตัวเล็กกว่ามาก "อ้าว ยัยตอง ไปทำหน้าที่เพิ่มมาอีกหรือเปล่า ดูจมูก แข็งๆ ไปนะ ระวังเถอะ ทำมากไปจะหน้าละ" คนพูดทำเหมือนไม่รู้ ไม่เชื่อว่าคำพูดของตนเองมีผลกระทบต่อจิตใจคนที่ได้ยินมากแค่ไหน ปารวีหน้าเสีย เจ้าตัวเม้มปาก ตั้งใจจะหาคำพูดแรงๆ สวนกลับไป แต่ก็คิดไม่ออก สมองตันกะทันหัน

"ตองเขาแค่ทำจมูกมาหน่อยเดียว พูดอยู่ได้ไม่จบไม่สิ้น เขาทำ แล้วสวยใช่ไหมล่ะ" ลภัสสรดากระซิบข้างหูเจ้าสาวขณะนั้นก็ยิ้มให้กล้อง "ถ้ายังไม่เลิกทำตัวเป็นนางอิจฉาปากสว่างอย่างในละครละก็ ฉันนี่แหละจะเอาเรื่องที่คุณทำไปเปิดโปงให้สาธารณชนรู้ รวมถึงสามี เธอด้วย"

เจ้าสาวจิกเล็บ ปั่นหน้ายิ้ม

"คุณอัฐคะ ลีเข้าไปข้างในก่อนนะคะ ขอให้มีความสุขมากๆ นะคะ" คนพูดจางมือไว้ที่ต้นแขนเจ้าบ่าว ส่งสายตาหวานหยดไป

ให้ "ตอง" เราไปหาที่นั่งกันเถอะ ฉันเห็นพวกพี่ๆ ทีมเชียร์อยู่โต๊ะโน้น
เนาะ ไม่ได้เจอกันนาน คิดถึง ไปเม้าท์กันดีกว่า อยู่ตรงนี้มีแต่หนุ่มๆ
มอง รำคาญ" พุดจบลภัสรดาก็ลากเพื่อนรักเดินเซิดเข้างานหน้าตาเฉย
ทำเหมือนไม่รู้สึกรู้สอกต่อสายตาอาฆาตแค้นของเจ้าสาวที่มองตามหลังมา

เขมิกามาสาย แต่การมาสายก็ทำให้เจ้าตัวเด่นไม่แพ้ลภัสรดา
เธอสวยตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยชุดสีขาวยักเย็บแบบพิเศษสีฟ้า ปาร์วี
มองเพื่อนอย่างเปลอไพล่ ถามตัวเองว่าผู้หญิงตรงหน้าทำบุญมาด้วย
อะไรนะ ถึงได้สวยมากมายขนาดนี้

เธอสิ...ชาติที่แล้วคงทำบาปไว้เยอะ จึงได้มีแต่ความซี้เหว่ โชคดี
ที่มีผิวดี หุ่นพอใช้ได้ และความขยันขนาดที่พอจะหาเงินมาซื้อ
เครื่องสำอางช่วยบำรุงผิวพรรณหน้าตา แล้วทำศัลยกรรมจมูกอีก
นิดหน่อย จนหน้าตาพอจะไปวัดไปวาไปกับคนอื่นเขาได้

บรรยากาศในงานไม่เครียดมากอย่างที่ปาร์วีกลัว การได้พบปะ
รุ่นพี่รุ่นน้องร่วมมหาวิทยาลัย ได้ถามสารทุกข์สุกดิบความเป็นไปเป็น
มาของกันและกัน ทำให้หญิงสาวลืมนความร้ายกาจของเจ้าสาวบนเวที
ไปได้ จนกระทั่ง...

"พลอยอยากโยนช่อดอกไม้จะแยแล้วละ แต่ห้วง...กลัวว่าเพื่อน
สามคนสุดท้ายในรุ่นจะไม่ได้แต่งงาน มองลงไปยังไม่เห็นมารอรับ
ดอกไม้กันเลย..."

แขกทั้งโต๊ะที่สามสาวนั่งอยู่ชะงักก็ ปาร์วีหน้าเสีย ลภัสรดากัด
ริมฝีปาก หรีดา ในขณะที่เขมิกาเป็นคนเดียวที่ยังทำหน้าที่อยู่ได้

"เฮ้อ เจ้าสาว ทำไมเอาเพื่อนมาขายแบบนี้ละ" เสียงจากหนึ่งใน
เพื่อนร่วมโต๊ะเอ่ยขึ้น

"นิสัยชอบบระรานเพื่อนนี่ไม่หายชะทีนะ" อีกคนเสริม

"ลี้จ๊ะลี้ ลีลภัสรดา พี่เขมิกา แล้วก็ตองปาร์วีอยู่ไหนจ๊ะ ออก

มารับช่อดอกไม้เร็วเข้า พวกเธอเป็นสามคนสุดท้ายในกลุ่มแล้วนะจะ
ไม่รับคราวนี้ เห็นทีจะแย่นะๆ เร็วหน่อย"

"เฮ้อ...ยัยพลอย" เสียงธิดิ อติตประธานชมรมเชียร์ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ
ปารวีเอ๋ยเบาๆ หมิงสาวหันไป เห็นสีหน้าไม่พอใจจากร่างสูงที่อยู่ใน
ชุดสูทสีเข้มนั้นเต็มตา เขาหันมาสบตาเธอพอดี เจ้าตัวส่งสายตาเห็นใจ
มาให้ได้อย่างชัดเจน ปารวียิ้มแห้งๆ อย่างไม่รู้ว่าจะทำอะไรดีกว่านั้น
ให้

"ทำทางคุณหนูสี่จะโกรธแล้ว" คนข้างตัวของปารวีกระซิบ "เดี๋ยว
ได้เกิดเรื่องแน่ๆ"

คนฟังมองเลยไปที่เพื่อนซึ่งนั่งถัดไปโดยมีเขมิกาคั่นกลาง ทำทาง
ลภัสตราจะได้เปิดศึกแบบไม่เกรงใจญาติผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าสาวจริงๆ ถ้า
ไม่ถูกเพื่อนห้ามเสียก่อน

หมิงสาวได้ยินเสียงถอนหายใจโผล่อกจากคนข้างๆ เมื่อลภัสตรา
ยอมเจียบและนั่งลงตามเดิม เธอมีโอกาสดูเห็นแววตาสีฟ้าซึ่งของผู้ชาย
ข้างตัวที่ส่งให้เพื่อนสาว แววดตาที่เธอเคยเห็นหลายครั้งนับแต่อยู่
มหาวิทยาลัย

แบบนี้หรือเปล่านะที่ทำให้พี่ทิมยังโสด และไม่มีคนควงมางาน
แต่งงานด้วย...

ลภัสตรากัดฟันกรอด ในขณะที่เขมิกาจับบ่าเพื่อนไว้เพื่อให้ได้
สติ "ใจเย็นนะสิ...งานนี้ผู้ใหญ่เยอะ คนรู้จักพ่อแม่เธอก็อยู่ในงาน"
เขมิกากะซิบกับลภัสตรา ก่อนหันมาหาปารวี

"...ตอง ไป ไปรับดอกไม้กัน"

"เอาจริงๆ เหนอ" คราวนี้เป็นปารวีที่หน้าซีด การตกเป็นเป้า
สายตาแขกหลายร้อยคนไม่ใช่เรื่องน่าสนุกสำหรับเธอ

"ไปเถอะตอง เดี่ยวจะซ้ากันไปใหญ่ ถือว่าทำตามประเพณีแล้ว
กัน อย่าคิดมาก" เสียงธิดิ อติตประธานชมรมเชียร์ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ปารวี

สนับสนุน น้ำเสียงจริงใจของเขาทำให้หญิงสาวตัดสินใจลุกขึ้น และเมื่อได้รับคำยุจากเพื่อนๆ ร่วมโต๊ะคนอื่นๆ อีกคนสองคน เธอก็จึงยอมเดินตามเพื่อนๆ ไปยังหน้าเวที

ทุกอย่างก้าวที่เดินออกจากโต๊ะ เจ้าตัวรู้สึกว่ามีสายตาหลายร้อยคู่คอยจ้องมองอยู่ จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่หน้าเวที และพิธีกรประกาศให้ทุกคนเตรียมพร้อม

"ครบคนกันแล้วนะ ถ้างั้น โยนล่ะนะ" เสียงเจ้าสาวเจือด้วยเสียงหัวเราะสมใจ

จังหวะที่ดอกไม้ถูกโยนมาจากมือเจ้าสาว เธอได้ยินเสียงพึมพำจากคนรอบตัว และแล้วช่อดอกไม้ก็ลอยละลิวไปอีกทางซึ่งไม่ใช่บริเวณที่สามสาวยืนอยู่...ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นความตั้งใจของเจ้าสาวแน่ๆ

คนที่รับช่อดอกไม้ได้คือวรรษญา หญิงสาวร่างเล็กซึ่งเป็นอดีตผู้จัดการชมรม และแน่นอน สามสาวถูกถากถางจากพลอยรวีอีกรอบ ลภัสรดาแทบจะลุกเป็นไฟ ถ้าเซมิกาและปารวีไม่จับมือไว้คนละข้างและดึงออกมาก่อนจะเกิดเรื่อง ถึงจะเป็นคนแรงอย่างไร แต่ในที่สาธารณะแบบนี้ เจ้าตัวเลือกที่จะรักษาหน้าของตนเองและวงศ์ตระกูลไว้ก่อนดีกว่า

เหตุการณ์เหมือนจะสงบลงไปด้วยดีเมื่อสามสาวกลับถึงโต๊ะ ทุกคนต่างเอ่ยถึงเจ้าสาวกันอย่างระอา วรรษญาเองถึงกับเดินมาขอโทษที่รับช่อดอกไม้ แทนที่จะเป็นหนึ่งในสามสาว

ลภัสรดาซึ่งกำลังกลั่นโกรธอย่างสุดขีดในหัวก็ระเบิดตูม หันมายิ้มเหยียดอย่างพยายามซ่อนนโหด ชนิดที่เพื่อนอีกสองคนห้ามไม่ทัน "ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่ญา กับอ๊ี้แค่ดอกไม้ช่อเดียวแค่นี้ ไม่ได้แปลว่าสิ่งจะไม่ได้แต่งงานกับแฟนเสียหน่อย แฟนที่ดีกว่าเจ้าบ่าวของยัยพลอยอย่างฟ้ากับเหวขนาดนี้ ลีไม่ทิ้งให้มันคาราคาซังหรอก"

"อ้าว มีแฟนแล้วเธอจะ ไม่เห็นพามาให้ดูเลย แล้วก็ปล่อยให้ยัยพลอยดูอยู่ได้"

"มีลิตะ มีกันหมดทุกคนนั่นแหละค่ะ แต่ไม่ต้องการให้มารับมลพิษอย่างที่ลี้กับเพื่อนเจอถึงไม่พามานี่ไง"

ปาร์ตีที่ยืนอยู่ข้างลภัสสรดาแทบจะกุมขมับ...ใครจะไปคิดว่าคำพูดของเพื่อนสาวที่โพล่งออกไปยามโมโหจะมามัดตัวอีกครั้งเมื่อตอนจะออกจากงาน...

ลภัสสรดาชวนปาร์ตีและเซมิก้าไปหาที่คุยกันต่อ ทั้งสามออกจากงานเป็นกลุ่มแรกๆ เพราะเบื่อกันจะเห็นหน้าเจ้าสาวเต็มที ขณะที่กำลังจะเดินออกจากประตูนั่นเอง เจ้าสาวซึ่งเพิ่งเสร็จจากการเดินต้อนรับแขกก็ปราดเข้ามาหา

"อ้าว จะกลับแล้วเธอ ไม่อยู่ต่ออีกนิดละ ยังมีเกมชิงรางวัลอีกนะเพื่อน"

"ใครเป็นเพื่อนเธอไม่ทราบ ฉันไม่ลดตัวขนาดนั้นหรอก"

เจ้าสาวเริ่มหน้าตึงไม่พอใจ "นั่นสินะ มันคนละระดับกัน พวกมามงานแต่งกับพวกได้แต่งงาน"

"อ้อ ใช่ ดีกว่าได้แล้วไม่มีงานแต่งงาน" ลภัสรดาสวนคำตอบแบบไม่ยอมแพ้

"ลี้!!" พลอยรวีตาวาวโรจน์

ลภัสรดาท่าทางจะอารมณ์ขึ้นอีกหากไม่ขวางไว้ เซมิก้าจึงดึงแขนเพื่อนแล้วก้าวเข้ามามองพลอยรวีด้วยสายตาเบื่อหน่าย

"ถ้าเธอฉลาดก็ควรจะรักษาบรรยากาศในงานแต่งงานมากกว่าระรานกันจนเกินงามนะพลอย เธอก็รู้ว่าลี้ไม่ใช่คนที่จะทนได้ทุกครั้งที่เกิดเขาตบเธอขึ้นมา คิดว่าแขกในงานเขาจะสงสัยใครมากกว่าลี้ ในเมื่อเธอเล่นประกาศเลิกหน้าเพื่อนในงานปาวๆ บนเวที นี่ยังตามมาซ้ำเติมคนอื่นอยู่ได้"

"ไม่ต้องมาทำสอนฉันหรอก" พลอยรวียิ้มเหยียดๆ ก่อนจะเอ่ยประโยคทำร้ายจิตใจเขมิก้าออกมาอีกชุดใหญ่

ปารวีเห็นพลอยรวีโกรธจนเกือบจะกรี๊ดได้อยู่รอมร่อ จึงรีบหลบไปอยู่ข้างหลังเพื่อน

"มากไปแล้วนะ ฉันอุตส่าห์จะปล่อยนกล่อยปลา ไม่พูดเรื่องแฟนพวกเธอขึ้นมาพูด ฉันรู้แหละว่าพวกเธอไม่มีแฟนแต่พูดแก้แค้นกับเพื่อนๆ แล้วก็พินญาเมื่อกี้"

ช่วยแล้วสิ...ทั้งสามคนคิดตรงกัน

พลอยรวีเห็นคู่อรอึ้ง หน้าเครียด ก็กลับมาเป็นฝ่ายอารมณ์ดีอีกครั้ง "ถูกใช้ไหมล่ะ พวกเธอยังไม่มีแฟน แต่โกหกว่ามี"

"โกหกที่ไหน" ลภัสรดาสวน เซ็ดหน้าขึ้น

และแล้วการปะทะคารมกันระหว่างสองสาวก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง ลภัสรดาไม่ลดละ พยายามต่อปากต่อคำกับเจ้าสาวที่ยังสนุกกับการพูดจากระทบกระทั่งเพื่อนๆ

"แฟนฉันเป็นคนที่เธอคิดไม่ถึงเลยเชียวล่ะ" ลภัสรดา ยังปิดแบบหน้าตาย ขณะที่ปารวีทำตาโตเม้มปากแน่นเพราะรู้สึกว่าการวิวาทจะลุกลามไปใหญ่โต

"แหม ถ้างั้นปีหน้าฉันคงได้ไปงานแต่งงานพวกเธอแล้วสิ ถ้าเขาดัง รวย มีเงิน เรื่องจัดงานแต่งงานคงไม่มีปัญหา" เจ้าสาวยิ้มหวานแต่มีรอยเยาะเย้ยในแววตา

"ไม่เกินหนึ่งปีเธอเตรียมตัดชุดไว้ได้ เธอจะได้มางานแต่งงานของพวกเราแน่ๆ ว่าแต่...รักษาชีวิตแต่งงานให้รอดจนถึงวันนั้นก็แล้วกัน อย่าให้เจ้าบ่าวเขาจับได้ว่าตัวเธอมีอะไรปลอมอยู่บ้าง ไปกันเถอะพวกเรา"

พูดจบ ลภัสรดาก็ลากปารวีซึ่งยืนหนึ่งเป็นหินทำอะไรไม่ถูก และจับมือเขมิก้าผู้ทำท่าเหมือนเตรียมจะกลบเกลื่อนเรื่องแต่ทีก็อะไรไม่ได้

พาออกจากบริเวณนั้นโดยไม่สนใจแววตาคูกรุ่นของเจ้าสาวที่มองตาม
หลังมาอย่างเอาเรื่อง

ยังไม่ถึงลิอบบี้ ปาร์วีกีก็หยุดเดินซะดื้อๆ

ฉัน...ฟ้า...ลี้ แต่งงาน ภายในหนึ่งปี! ยัยลี้คิดอะไรของเขาเนี่ย

"เป็นอะไร ลืมชื่อเธอ" ลภัสรดาหันมาถามพร้อมขมวดคิ้วนิดๆ

"ลี้ เธอบอกว่าพวกเราจะต้องแต่งงานภายในหนึ่งปี" คนพูดละล่ำละลัก

เอ่ยข้อความนั้นออกมาด้วยแววตาตระหนก

คนพูดยกไหล่ "พูดไปอย่างนั้นแหละ อย่าคิดมาก"

"ไม่คิดมากได้ไง เกิดยัยนั้นเอาไปป่าวประกาศต่อล่ะ"

"น่าจะไม่พลาดหรอกนะ" เขมิกาถอนหายใจ "เมื่อกี้โกหกนิดเดียว
ยัยพลอยยังรู้เลย"

คราวนี้ปาร์วีกีหน้าสลดกว่าเดิม "ทำไงดีล่ะ คราวนี้ยัยพลอยต้อง
ตั้งหน้าตั้งตารับเวลาแน่ๆ เลย ถ้าปลายปีงานแต่งงานพีรวิญญาเราไม่มี
คนควรเป็นตัวเป็นตน เราโดนยัยพลอยถล่มยับแน่"

"คิดมาก" ลภัสรดาตอบแบบไม่แยแส "เราก็กี่ไม่ไปสิ"

"ไต่ยังไปล่ะ งานแต่งงานของพีรวิญญาขังก็ไปไม่ได้ แกช่วยดูแล
พวกเรามาตลอดนะ"

"นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ" ลภัสรดาโวย "หา
แฟนเลยใหม่ ฉันว่าฉันหาได้นะ ฟ้าก็โอเค ยิ้มหวานทีเดียวซี้ค์ร้าน
หนุ่มจะวิ่งตามเป็นพรวน"

"มีแต่อย่างพีรวิญญาจะวิ่งตามฟ้ามาเป็นพรวน แล้วฉันล่ะ หาได้
ง่ายเสียเมื่อไร ลีอะปากไว"

"ปากฉันเป็นอย่างนี้มานานแล้ว ไม่มีอะไหล่ เพราะรุ่นฉันมัน
คุณหนูไฮโซ สั่งซื้อไม่ได้ง่ายๆ ถ้าเธอหาเองไม่ได้ เตียวฉันไปสอย
ลูกชายเพื่อนแม่มาให้ เอาชนิดหล่อเลิศไม่อายุใครเลยนะรับรอง"

"ลี้เอะ!" ปาร์วีกีทำหน้าง้ำ

"อย่าเพิ่งงอแงกันเลย" เขมิกาห้ามเพื่อน ด้วยความรู้สึกหนักๆ เห็นอ่อยๆ...ไม่ใช่ด้วยเรื่องของพลอยรวีเพียงอย่างเดียว แต่ ณ ขณะนี้ ไม่มีใครล่วงรู้ "ไปต่อกันใหม่ เพื่อจะได้คุยกัน"

ที่ลานจัสตรุซึ่งตั้งอยู่ชั้นใต้ดินของโรงแรม...

มุ่มเฉพาะถูกจัดให้ทันทีที่ลภัสตราร้องขอ เครื่องดื่มแก้วพิเศษ พร้อมกับของว่างง่ายๆ ถูกทยอยมาเสิร์ฟ เพราะลานจัสตรุตราแนะนำเพื่อนทั้งสองให้ไปคุยกันต่อ่นั้นเป็นของญาติใกล้ชิด นั้นทำให้สามสาวมีบริเวณส่วนตัวที่จะพูดคุยกันได้เต็มที่ แต่ยังคงดูเหมือนทั้งสามจะวุ่นวายและหาทางออกให้กับปัญหาของพวกเธอไม่ได้

ทั้งสามสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม สิ่งอื่น และอีก จนปารวีเริ่มรู้สึกมีนัยๆ ที่สิ่งที่ดื่มไปเป็นน้ำผลไม้ผสมแอลกอฮอล์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่เมื่อมันมารวมกันทั้งหมดคงมากโขอยู่ ร้อยวันพันปีเคยดื่มที่ไหน

และแล้วโทรศัพท์มือถือของเขมิกาก็ดังขึ้น เธอคว้ารับสาย คิ้วเรียวสวยของเจ้าตัวขมวดมุ่นมากขึ้นเรื่อยๆ "ขอบใจนิวที่โทรมาบอกข่าว เดี่ยวเราจะเล่าให้ลึกับตองรู้ไว้ จะได้เตรียมใจ"

"อะไรเหรอ นายนิวโทรมาทำไม" ทันทีที่เพื่อนวางสาย ปารวีก็ยิงคำถาม

"นายนิวเพิ่งออกจากงานเลี้ยง โทรมาเล่าว่าชัยพลอยเอาเรื่องที่เราบอกว่าจะแต่งงานให้ได้ภายในหนึ่งปีไปป่าวประกาศเสียทั่ว แล้วก็ยังพูดแถมท้ายอีกว่าไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะหน้าอย่างพวกเราน่ะต้องขึ้นคานแน่ๆ"

"ชัยพลอย!! ฉันไม่น่าปล่อยหล่อนไว้เลยงานนี้" คนพูดกระแทกแก้วลงกับโต๊ะดังปัง เม้มปากแน่น

"ไม่เอาหน้าลี้ มันผ่านไปแล้ว"

"แต่ฉันยอมไม่ได้เรื่องนี้ คอยดูนะ หนึ่งปีฉันต้องมีสามีให้ได้"

ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม" หลังจากนั้นเจ้าตัวก็หันไปคว้ามือบริการที่เดินผ่าน
มา "...น้องคะน้อง แต่งงานกับพี่ไหม"

เด็กหนุ่มทำหน้าที่เหวอ ในขณะที่เซมิกาดึงข้อมือเพื่อนออกมา
"เฮ้ย เมาแล้วลี กลับๆๆ น้อง ไม่มีอะไร คิดเงินได้เลย"

ในที่สุดสามสาวก็มายืนอยู่ที่ลานจอดรถ ปรารวิกลับแท็กซี่หลังจาก
ช่วยเซมิกาหิ้วเป้กลับรถขึ้นรถของเจ้าตัวไป ส่วนเซมิกาบอกว่าตนเอง
ยังพอขับรถกลับเองได้ เหตุการณ์ในคืนนั้นจึงจบด้วยความเมาและมี
เงินจนหาซื้อสรูปไม้ได้ชัดเจน

บทที่ 2

กรี้งงงงง...

หญิงสาวที่นอนอยู่ใต้ผ้าห่มผืนใหญ่พลิกตัว ทำปากขมขมบิบเหมือนจะบ่นว่าใครมาทำเสียงดังอยู่ข้างหู

กรี้งงงงงง...

เสียงดังรอบที่สอง คราวนี้ตั้งยาวนานกว่าปกติ และเริ่มเพิ่มระดับความดังขึ้นเรื่อยๆ จนบาดเข้าไปในโสตประสาทอันสับสนมึนงงของเธอ หญิงสาวผงกหัวขึ้น แต่ไม่ลืมตา เอื้อมมือไปคว้าวัตถุที่เป็นต้นตอของเสียงนำมาแนบหู แล้วก็พบว่า...มันคือนาฬิกาปลุก ไม่ใช่โทรศัพท์

เข้าแล้วหรือนี่...หญิงสาวมองสิ่งที่ตัวเองเพิ่งเอามาแนบหู และพบว่ามันเป็นเวลาแปดโมงแล้ว

ตาย ตาย เมื่อคืนคงจะง่วงจัด ตั้งนาฬิกาผิดๆ ฤกษ์ๆ อีกแล้วเรา
หญิงสาวลนลานลุกจากเตียง จึงไม่ทันระวังตัวว่ามีผ้าห่มผืนใหญ่พันกายอยู่ แทนที่เท้าจะเป็นอิสระและก้าวลงจากเตียงได้แบบปกติ ร่างทั้งร่าง (พร้อมผ้าห่ม) ก็ตกลงมากองอยู่บนพื้นดังตุบ

ชุ่มซ่ำไม่เลิกเลยเรา เอ้อ ปวดหัวซะมด
ปาร์วีพาตัวเองออกมาจากผ้าห่มได้สำเร็จ และจัดการโยนมัน
กลับไปบนที่นอนโดยไม่พบให้เรียบริ้อยเหมือนทุกวัน

วันนี้มีนัดประชุมรายงานผลการดำเนินงานด้วย ตายๆ พี่หวาน
เอาตายแน่ๆ

พี่หวานหรือวรุณีเป็นหัวหน้าแผนก 'ที่ปรึกษาการลงทุน' ที่ปาร์วี
ทำงานอยู่ เป็นเจ้านายสาวโสดที่มีคุณสมบัติพร้อมเหมาะสมที่สุดที่
จะเรียกได้ว่าเจ้านายจอมเฮี้ยบ

ทั้งเรื่องมาก เอาแต่ใจ และต้องได้ทุกอย่างตามที่ต้องการในเวลา
กำหนดด้วยผลงานที่ดีที่สุด

จากสถิติ มีพนักงานลาออกจากแผนกนี้หกเดือนต่อหนึ่งคน...
และมีเพียงปาร์วีคนเดียวเท่านั้นที่ทำงานที่นั่นมาแล้วถึงสามปี

ไม่ใช่เพราะเธอทำงานดีที่สุด

ไม่ใช่เพราะเธอทำงานได้ถูกต้องเพอร์เฟ็กต์ดังใจเจ้านายทุกครั้ง

แต่เป็นเพราะเธอเป็นคนที่อดทนต่อแรงกดดันอันไร้เหตุผลของ
เจ้านายได้มากที่สุดมากกว่า

หญิงสาวแต่งตัวอย่างกระวีกระวาด เสร็จแล้วก็ลงมาแย่งลานจอด
รถ และแทบจะกระโดดขึ้นรถส่วนตัวขับออกไปสู่การจราจรที่เริ่มบาง
ตาเพราะเป็นเวลาเก้าโมงกว่าแล้ว

ขนาดรีบอาบน้ำแต่งตัวยังมัวแต่ลนลานหลงโน่นลี้มนี่จนเกือบ
เก้าโมง ที่ช้าที่สุดเห็นจะเป็นการเลือกชุดให้เข้ากันนี้แหละ ตอนนี่ต้อง
เริ่มประชุมไปแล้วแน่ๆ งานนี้มีหวังโดนตำประจานกลางที่ประชุมอีก
เหมือนเคย หญิงสาวคิดอย่างปลงๆ ขณะพยายามเร่งสปีดการเดินทาง
ของตัวเองอีกนิด

การจราจรบนท้องถนนบางตาอย่างเห็นได้ชัด แต่กว่าหญิงสาว
จะถึงที่ทำงานก็ยิ่งเกือบสิบโมง เพราะคนขับใจลอยจนเลี้ยวผิดทางตาม

รถคันหน้าไปชะอย่างนั้น (เหตุการณ์ปกติของสาวโก๊ะอย่างเธอ) ปารวี
กระหืดกระหอบหยิบแฟ้มเอกสารและโน้ตบุ๊กเข้าห้องประชุม จังหวะ
ที่เธอเปิดประตูเข้าไป ทุกคนในห้องประชุมซึ่งประกอบด้วยพนักงาน
ในแผนกรวมสิบสองคนกำลังปรบมือ หน้าตายิ้มแย้มกันถ้วนหน้า
...ฉันพลาดอะไรไปหรือเปล่าเนี่ย...

ทุกคนชะงักมือและหันมามองประตูห้องประชุมที่เปิดออก เผย
ให้เห็นหญิงสาวร่างเล็กในชุดทำงานสีเทาดำและสูทเข้าชุดที่เป็นงาน
เป็นการ หญิงสาวยิ้มแย้มๆ ให้กับวารุณีซึ่งกำลังยืนพิธีเซนต์หรือทำ
อะไรสักอย่างอยู่ที่หัวโต๊ะ

"งานนี้พี่หวานแข่งหน้าพี่ตอง สาวสวยของแผนก..." เสียงใคร
สักคนในห้องเอ่ยขึ้นเบาๆ แต่ได้ยินทั้งห้อง นั่นทำให้ทุกคนหัวเราะ
ขึ้นพร้อมกัน

"อะไรกันคะเนี่ย..." หญิงสาวที่เข้ามาใหม่ทำหน้าที่หลอหลา ไม่
เข้าใจว่าเพื่อนร่วมงานกำลังพูดถึงเรื่องอะไร

"พี่หวานประกาศแต่งงานกลางที่ประชุมค่ะพี่ตอง" พิมพ์ชนก
เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องกระซิบบอก "ส่วนรายงานผลเดือนนี้รวบรัดเสร็จ
ไปแล้วอย่างรวดเร็ว ทุกเรื่องผ่านฉลุยแบบไม่ลงรายละเอียดสักโครงการ"

ปารวีเบิกตากว้าง วารุณีสาวโสดผู้รักงานยิ่งชีพ ผู้ไม่สนใจอะไร
มากไปกว่าการทำงานให้บรรลุตามแผนที่ตั้งไว้ในแต่ละเดือนนะเธอ
จะแต่งงาน...แถมยังปิดการประชุมเร็วทั้งๆ ที่เจ้าตัวมักใช้การประชุม
นี้เป็นเวทีในการจิกกัดลูกน้องในฝ่ายนั้นอีก

"ตั้งแต่วันนี้เราจึงไม่ลงรายละเอียดในผลการดำเนินงานประจำ
เดือน เพราะพี่เห็นว่าทุกคนทำงานได้ดี เอาล่ะปิดประชุมได้ ตอง มา
รับการ์ดแต่งงานของพี่ด้วยจ๊ะ"

วารุณีหันมาหาคนเข้าห้องมาใหม่ด้วยแววตายิ้มแย้มแบบที่คน
ได้รับไม่เคยพบมาก่อน นี่มันเรื่องจริงหรือฝันไปเนี่ย

ถ้าเป็นเรื่องจริง ตอนนี่คงเป็นเธอคนเดียวในแผนกสินะที่อายุมากที่สุดและยังเป็นสาวโสด โสดแบบไม่มีวีแววว่าจะมีข่าวดีเมื่อไหร่เสียด้วย

เซ็งชะมัด! รู้แบบนี้ไม่น่ารีบตื่นมาทำงานเลย ลู๊ลาป่วย นอนอยู่บ้าน มารับรู้ข่าวร้ายนี้วันพรุ่งนี้เสียยังจะดีกว่า

เมื่อไม่ต้องพรีเซนตงานและปิดการประชุมอย่างรวบรัดกะทันหัน ปาร์วีกก็กลับมาทำงานอย่างเซ็งๆ (และง่วง) เจ้าตัวหยิบงานด่วนที่ค้างไว้บนโต๊ะมาสะสาง โชคดีที่เธอกินยาแก้ปวดหัวมาระหว่างขับรถ ทำให้อาการแสบก็ไม่ส่งผลต่อการทำงานมากนัก หลังจากเริ่มจัดการเพิ่มเอกสารแรกที่เจ้าตัวยังรู้สึกมีเมื่อย นิดหน่อย เพิ่มที่สอง ที่สาม อาการก็ดีขึ้น เจ้าตัวเฝยหน้าขึ้นอีกครั้งก็เกือบเที่ยง...ทุกคนเตรียมออกไปทานอาหารกลางวันกันหมดแล้ว

"ไม่ละ ขอบใจ พี่ขอเคลียร์งานอีกหน่อย เตี่ยลวงไปหาอะไรทานเอง" หญิงสาวปฏิเสธคำชวนของเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องสองสามคนที่รวมกลุ่มกันไปทานอาหารที่ร้านใกล้ๆ สำนักงาน

แต่แทนที่จะได้เคลียร์งานสบายๆ ไทรคัพท์มือถือของเจ้าตัวก็ดังขึ้น คนโทรมาคือธนิสา หนึ่งในผู้ร่วมหุ้นเปิดร้านดอกไม้ที่ชื่อ Green Flowers ร้านนี้มีเซมิกเป็นผู้ดูแลงานหลัก ในขณะที่ปาร์วี่และลักสรดา เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยเป็นแต่เพียงผู้ร่วมหุ้น และมีผู้ร่วมหุ้นคนอื่นอีกสองสามคน หนึ่งในนั้นได้แก่ธนิสานี้แหละ

ข่าวที่ธนิสาโทรมาแจ้งก็คือเซมิกทำรถหาย! แบบที่เจ้าตัวจำไม่ได้ ลักนิคิดว่ามันหายไปไหน ตอนนี่ทุกคนที่ร้านกำลังช่วยกันหาให้วุ่น

"พี่ฟ้าคงตกใจมากอยู่ก็เลยไม่ได้โทรมาบอกพี่ ทำทางเค้าแปลกๆ นะ หลงๆ กังๆ ยังไงก็ไม่รู้"

นั่นสิ ปาร์วี่เห็นด้วย ตั้งแต่อยู่ในงานแต่งงานแล้ว เซมิกาดูเงิบๆ

งๆ อย่างไม่รู้ไม่รู้อ แล้วนี่ก็ตี๋มไปหลายแก้ว คงจะมีเงินจิ้มที่จอตลอดไปจริงๆ

เธอเองก็จำไม่ได้เสียด้วยว่าเขมิกาจอตลอดตรงไหน หรือเอารถกลับไปหรือเปล่า...มัวแต่เครียดเรื่องคำทำทนายของยัยลืออยู่ ออกจากลานจี้ก็ตรงกลับบ้านอาบน้ำ เอาหัวฟุงเข้าเตียงนอนหลับสนิทเลย

"วันนี้ติดงานเสียด้วยสิ ไม่งั้นจะออกไปช่วยหา ได้ข้าวยังงัยบอกพี่ด้วยนะ เอาเป็นว่าเดี๋ยวพี่จะลองโทรถามเพื่อนๆ ที่ไปร่วมงานว่ามีใครเห็น หรือสังเกตเรื่องรถของฟ้าบ้างไหม ดีไหม"

"ได้ค่ะ เดี่ยวพี่ฟ้ากลับมาหนูจะถามข่าวแล้วโทรไปบอกให้ค่ะ"

งานนี้หนักกว่า เฉพาะหนักกว่าเรื่องของปัญหาที่ลภัสรดาไปทนายพลอยรวีไว้เสียอีก เจ้าตัวรู้ว่าเขมิการักรถคันนี้มาก ทำงานเก็บเงินมาตั้งนานกว่าจะได้มันมาครอบครอง

บ่ายวันนั้นหญิงสาวจึงทำงานต่ออย่างไม่ปกติสุขนัก เพราะคอยโทรถามความคืบหน้าเรื่องรถจากคนรอบข้างของเพื่อน สำหรับปารวีเธอเป็นห่วงและเห็นใจเขมิกาเป็นพิเศษ เพราะรู้ว่าหญิงสาวผู้นั้นผ่านเรื่องราวในชีวิตมามากมาย และเป็นคนสู้ชีวิตคนหนึ่ง ผิดกับลภัสรดาที่โตมาบนกองเงินกองทอง มีชีวิตสุขสบาย จะกินจะใช้ไปอีกสามชาติก็คงไม่หมด

การติดตามหารถของเขมิกาใช้เวลาสองวันสองคืน และแล้วก็ได้รถคืนมาอย่างปาฏิหาริย์ มีชายหนุ่มนิรนามช่วยเหลือไว้ สามสาวจึงวางแผนเลี้ยงขอบคุณเขา หลังจากติดต่อไป สามสาวก็ได้ข้อมูลใหม่... คนที่ช่วยหารถให้เขมิกายังโสด!

"ในที่สุด ฉันก็ได้ว่าที่เพื่อนชายแล้วหนึ่งคน!" ลภัสรดาประกาศอย่างขำๆ เจ้าตัวล้อเพื่อนเล่นว่าชายหนุ่มผู้นี้พระเจ้าคงส่งมาให้เขมิกาในจังหวะที่ต้องการชายหนุ่มคนพิเศษในชีวิตสักคน

"เขย?" เขมิกาชี้หน้าตัวเอง ทำตาโต

"ใช่จ๊ะ" คนฟังยิ้มรับ รวากับว่าความคิดของตนเองช่างเลิศเลอ
เสียนี้กระไร

"ลี้..." ปารวีกุมขมับ ปรามเพื่อนอีกที แต่มีหรือลภัสรดาคณสวय
จะสงบ เจ้าตัวยังต่อคำด้วยความสนุก

"ก็ในกลุ่มเรา ยัยฟ้าปฏิเสศเสียงแข็งอยู่คนเดียวว่าจะไม่หาแฟน
ไปลื้อยัยพลอยเน่า จูๆ มีชายหนุ่มแสนดีมาช่วยตามหารถให้ แล้วเขา
ก็ยังโสด ฉันเลยคิดว่าดูหน่อยก็ดี นี่ไม่คิดกันเลยเธอว่ามันเป็น
พรหมลิขิต" คนพูดทำตาผ่นเฟื่อง

"หี..." ทุกคนส่งเสียงในคอพร้อมสายหัวตึกปฏิเสศ ปารวีแอบ
คิดว่าเพื่อนของตัวเองคงจะอ่านนิยายหรือดูละครน้ำเน่ามากไปแล้ว

"แล้วลี้ไม่คิดเผื่อบ้างหรือว่าเขาอาจจะสกปรก ซกมก ทำทางหีน"
เขมิกาพูดติดตลก

ลภัสรดาชะงัก "ฟ้าว่าไงนะ"

"ฉันถามว่าถ้าเขานิยัแบบประชาชนไม่นิยม ลี้จะให้ฉันรับเขา
เป็นแฟนแล้วเอาไปอวดพลอยไหม"

"ไม่หอรอกมั้ง" คนพูดสายหน้า ทว่าสีหน้าไม่แน่ใจ "ฉันว่าเขา
ต้องหล่อ อย่างน้อยถ้าไม่หล่อเท่านายวิพุธ ก็ต้องนิสัยดีกว่าร้อยเท่า
แน่ เพราะมีแก๊ใจจะจดจำรูปพรรณสัณฐานรถแล้วมาบอกกัน"

นายวิพุธคือชายหนุ่มคนหนึ่งที่เคยมาจีบเขมิกา ไปๆ มาๆ ก็เผย
นิสัยด้านเลวร้ายให้เพื่อนๆ ได้เอามากล่าวขั้วกันอยู่ร่ำไป และแล้ว
การเตรียมการต้อนรับและขอบคุณชายหนุ่มผู้แสนดีของเขมิกาก็เริ่ม
ขึ้นอย่างสนุกสนาน

เรื่องชวนอกสันขั้วแหวนจากเขมิกาเพ่งหายไป เรื่องใหม่จาก
ลภัสรดาก็เข้ามาแทนที่

"หา?...ว่าไงนะลี้!!"

ปารวีตะโกนเสียงดังอย่างลึมตัวในร้านดอกไม้ Green Flowers ซึ่งเป็นแหล่งสิงสถิตของสามสาว ทว่าวันนี้มีเพียงลภัสสรดา และปารวีมานั่งเฝ้าที่กันสนุกสนาน เพราะเขมิกาผู้ดูแลร้านหลักซึ่งเพิ่งได้รถคืนมาหมาดๆ ยังติดคุงงานเรื่องรายละเอียดการจัดสวนบ้าน ลูกค้ารายหนึ่งกับธนิสา หุ่นส่วนอีกคนที่รับผิดชอบเรื่องงานจัดสวน โดยเฉพาะที่ชั้นสองของร้าน

เรื่องที่ลภัสสรดาเล่าให้ฟังทำให้ปารวีคิดหนัก เพื่อนสาวสวยสุดไฮโซของเธอกำลังจะพาตัวเองไปสูญหายนะชัดๆ เพราะตัดสินใจยอมรับนัดเดทกับนายเวทย์อดีตคนรักที่เพิ่งไปเจอในงานแต่งงานของพลอยรวีเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา

ปารวีไม่ชอบผู้ชายคนนั้น...เข้าขั้นเกลียดเลยก็ว่าได้!

"ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าลี้คิดยังไงถึงได้ยอมออกไปกับผู้ชายนิสัยแบบนี้" หญิงสาวทำหน้าที่หงุดหงิดเต็มที่ กล่าวตอบเสียงดังอย่างที่เพื่อนๆ ไม่เห็นบอ่ยนักจากคนว่าง่ายอย่างปารวี

"เบาๆ หน่อยลิตอง หูฉันจะแตก" ลภัสสรดารีบส่งเสียงห้าม

"ฉันก็แค่ตกใจว่าลี้คิดยังไงถึงยอมออกไปกับเวทย์ ลี้ก็น่าจะรู้ว่าอิตานี้เจ้าชู้จะตาย แล้วสมัยก่อน..."

"เอาน่า...ฉันก็แค่ออกไปด้วยเพื่อฆ่าเวลาแก้เซ็ง อีกร้อยอย่าง...เรื่องเก่าๆ พวกนั้นมันก็นานมาแล้ว จะเก็บมาคิดให้รกสมองทำไม ตอนนี่เรามีภารกิจอื่นที่สำคัญกว่ารออยู่นะตอง"

ลภัสสรดาทำเหมือนเรื่องที่เขาตัวกำลังจะมาเป็นเรื่องเล็กน้อยเสียเหลือเกิน ถึงแม้ปารวีจะเตือนและหวานล้อมด้วยเหตุผลต่างๆ นานา แต่ดูเหมือนคุณหนูลภัสสรดาจะตกลงปลงใจเสียแล้วว่าความคิดนั้นของเธอยอดเยี่ยมที่สุด

ตาย ตายแน่ๆ ถ้ายัยลี้ตกลงปลงใจกับนายเวทย์อดีตแฟนเก่า

มีหวังถูกนายนั้นหลอกไปทำมิดีมิร้ายแน่ๆ ผู้ชายคนนั้นไว้ใจได้ที่ไหน ทั้งเจ้าเล่ห์ เจ้าชู้สารพัด ตอนอยู่มหาวิทยาลัยเพื่อนของเธอรอดเงื้อมมือเขามาได้ แต่ว่าตอนนี้อาจไม่แน่... ยิ่งยัยสี่ต้องการคนควงออกงานเพื่อแก้เกี้ยวพยพลอยด้วยแล้ว มีหวังหลงคารมผู้ชายคนนั้นง่าย ๆ

เห็นทีเธอจะต้องทำอะไรสักอย่าง ก่อนที่มันจะสายเกินไป

คิด... คิดสิ ยัยสองว่าจะทำยังไงดี

"ฉันเชื่อจริงๆ นะว่าถ้าสี่ต้องการใครสักคน มันไม่ยากเลย บางทีสี่อาจจะมองข้ามสายตาใครบางคนไปบ้างก็ได้นะ" ปาร์วีพยายามหวานล่อมเพื่อนรัก หวังเตือนสติได้บ้าง

หญิงสาวยังคิดหาทางออกกับเรื่องของเพื่อนรักไม่ได้ จนกระทั่งขับรถกลับบ้าน เมื่อได้ทบทวนอะไรบางอย่าง ในที่สุดก็คิดว่าจะหาใครมาช่วยกู้สถานการณ์ที่ดูจะเลวร้ายนี้ได้

...พี่ทิม ต้องโทรไปหาพี่ทิมเพื่อปรึกษาเรื่องนี้เสียแล้ว...

ผู้ชายคนนั้นเป็นคนสุขุม เป็นผู้ใหญ่มากพอ แถมปาร์วียังรู้สึกลึกๆ มาตลอดด้วยว่าวชิติแอบมองเพื่อนสาวของเธอด้วยสายตาที่มีความหมายพิเศษเกินคำว่ารุ่นพี่รุ่นน้องบ่อยๆ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วจากวันกลายเป็นเดือน ทั้งเขมิกาและลักสรดาต่างมีความคืบหน้าในเรื่องที่พวกเธอไปทำหายไปกับพลอยรวี ในงานแต่งงานอย่างเห็นได้ชัด ทั้งสองคนมีชายหนุ่มเข้ามาให้พิจารณาจริงจังแบบเข้าตากรรมกรอย่างปาร์วีแล้ว ไม่ว่าจะป็นนิติรุ่นพี่ใจดีที่ขยันส่งดอกไม้ให้ลักสรดาเข้าเย็น หรือคุณภรรยาหนุ่มใหญ่ใจถึงที่มีทีท่าจะปราบคนใจแข็งเข้าถึงได้ยากอย่างเขมิกาได้อยู่หมัด

ผิดกับปาร์วีที่ดูเหมือนจะยังโสด แบบโสดสนิท ไม่มีใครให้พิจารณาสักคน แถมเจ้าตัวยังเป็นคนไม่ชอบเที่ยว ไม่ชอบสังสรรค์กับใคร การมีคนพิเศษใกล้ตัวซึ่งเป็นเพศตรงข้ามจึงดูเป็นเรื่องวางเลือน

เหลือเกินสำหรับเธอ

หญิงสาวมีโอกาสได้รับทุกข์เกี่ยวกับเรื่องนี้กับเชมิกาที่ร้าน Green Flowers ในช่วงเวลาพักกลางวันของวันทำงานวันหนึ่ง เนื่องจากเจ้านายต้องการดอกไม้เพื่อไปแสดงความยินดีกับผู้บริหารคนหนึ่งที่ได้เลื่อนตำแหน่งใหม่ด่วน ระหว่างรอจัดดอกไม้ ทั้งคู่คุยกันเรื่องลัทธิเพเทรอะ แล้วก็มาหยุดอยู่ที่เรื่องของพลอยรวี และการท้าทายที่เกิดขึ้นในงานแต่งงานวันนั้น

พอมาถึงตรงนี้ ปารวีถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ต่อหน้าเพื่อน

"ฉันไม่รู้จะไปหาแฟนจากที่ไหนล่ะฟ้า งานแต่งงานพีญามีหวัง ต้องถูกล้ออีกตามเคย" หญิงสาวทำหน้าเศร้า

"แถวๆ ที่ทำงานของตองไง ไม่มีบ้างเธอ หนู้มออกเต็มแบงก์ต้องมีหลอเข้าตากรรมกรรมสักคนล่ะ" เชมิกาเอ่ยถาม

คนฟังนิ่งไปนาน "คือว่า...ฉันยังไม่เจอใครน่าสนใจสักคน ถ้ามี ก็มีลูกมีเมียกันหมดแล้ว ไม่หลงเหลือมาถึงฉันหรอก"

"ตองไม่เปิดใจมากกว่า" อีกฝ่ายซึ่งเป็นคนเงียบๆ แต่หนึ่งลึกเก็บอารมณ์เก่งเอ่ยตามตรง "ได้ข่าวว่าได้รับดอกไม้ อีเมลจากชายหนุ่ม นีรนามก็บอຍไม่ใช้เธอ" เชมิการู้ดี เพราะมีชายหนุ่มบางคนถึงกับพยายามมาส่งดอกไม้กับร้าน Green Flowers ไปให้ปารวีเพราะรู้ว่าเพื่อนของเธอเป็นหุ้นส่วนอยู่

"ก็..."

"ตองปฏิเสธทุกรายใช้ไหม"

"ก็..." คนฟังไม่รู้จะแก้ตัวอย่างไรดี

"ตั้งแต่อยู่มหา'ลัยแล้ว ฉันไม่เห็นตองสนใจใครสักคน มีคนมาจีบก็หนีอูตุลุด มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ อยากรู้ซัก"

"ถ้ารู้ ฉันคงไม่มานั่งเครียดอยู่ที่นี่ ใครๆ ก็มีคนรัก มีคนดูแลกันหมด ขนาดหัวหน้าของฉันที่เขี้ยวๆ ยังได้แต่งงาน ส่วนฉันทำทาง

จะขึ้นคานถาวร" เธอบ่นต่อ "ไม่เอา เปลี่ยนเรื่องดีกว่า ยิ่งคิดยิ่งเครียด เอาเรื่องหัวใจของฟ้าดีกว่า พักนี้เป็นไบบ้าง คุณภากรรुकหนักเลยสิ เมื่อไหร่ฟ้าจะใจอ่อนเสียที"

ประโยคสุดท้ายทำให้คนฟังเหม่ปาก หน้าหนึ่งขึ้นมาทันใด ระยะเวลาที่ผู้ชายที่ชื่อภากร ซึ่งปาร์วีเชื่อว่าเป็นต้นเหตุของความเสียใจอย่างลึกซึ้งของเขมิกาเมื่อหลายปีก่อนเริ่มกลับเข้ามาในชีวิตของเขมิกาอีกครั้ง เพื่อแก้ไขเรื่องเลวร้ายในอดีต แต่ดูเหมือนเพื่อนของเธอจะไม่ให้อภัยง่ายๆ เสียด้วย จนบัดนี้เขมิกายังไม่ยอมสนทนาวินิจฉัยกับเขาอย่างตรงไปตรงมาเสียที

แต่สำหรับปาร์วี...แววตาของเพื่อนที่มองผู้ชายคนนั้นมันไม่ได้เต็มไปด้วยความเคียดแค้นชิงชังเพียงอย่างเดียว...มันยังมีความห่วงหาอาวรณ์ลึกๆ ซ่อนอยู่ อย่างนี้คงใจแข็งได้ไม่นานหรอก

ยังไม่ทันจะได้เอ่ยอะไรต่อ ธนิสา หนึ่งในหุ้นส่วนของร้านก็ถือดอกไม้ช่อโตหอมกรุ่นมาวางไว้ให้ที่โต๊ะ

"เรียบบร้อยแล้วค่ะพี่ต้อง สวยสมใจไหมคะ"

"สวยมากจ๊ะ คราวนี้พี่ได้หน้าอีกเหมือนเคย" เจ้าตัวเอ่ยชมอย่างจริงจัง ดอกไม้ของร้านนี้ได้ชื่อว่าคุณภาพดีเกินราคาอยู่แล้ว "ถ้าอย่างนั้นฉันกลับก่อนนะ ต้องรีบเอาดอกไม้ไปให้เจ้านาย แล้วก็กลับไปเคลียร์งานต่อ" คนพูดดูนาฬิกาข้อมือแล้วหันไปพูดกับเพื่อนรัก

"จ๊ะ"

"แล้วเจอกันนะ"

เขมิกาทักหน้า แต่ปาร์วีไม่ได้มอง เจ้าตัวรีบออกจากร้านเพราะกลัวไม่ทันเวลาตามคำสั่งของเจ้านาย

"ทำงานหนักอย่างนี้ เมื่อไหร่จะมีแฟนเสียทีละัยตองเอ๊ย" เสียงเพื่อนบ่นเบาๆ ไล่ตามหลัง

เย็นวันเดียวกันปารวีกลับมาถึงที่พักพร้อมความเหนื่อยล้าเพราะ
แรงงานด่วนให้เสร็จเรียบร้อย แต่แทนที่จะรู้สึกสบายจากการทำงาน
เสร็จ เจ้าตัวกลับมานั่งเหม่ออยู่ที่โซฟาตัวใหญ่ เพราะเรื่องที่คุยกับ
เพื่อนรักเมื่อกลางวันยังวนเวียนอยู่ในศีรษะ

ปารวีเฝ้าถามตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงไม่สามารถมีใคร
เป็นตัวเป็นตนได้สักที จริงอย่างที่เขมิกาเอ่ยออกมา เธอได้รับดอกไม้
ได้รับอีเมลชวนไปกินข้าวจากหนุ่มๆ ที่พบกันด้วยเรื่องงาน ทั้งใน
ธนาคารและนอกธนาคารเป็นระยะๆ แต่เจ้าตัวไม่เคยรับนัด หรือมี
ปฏิกิริยาทางบวกใดๆ ตอบกลับไปยังเจ้าของดอกไม้เลย ทั้งที่บางคน
เอาใจเธอถึงขนาดไปเป็นลูกค้าที่ร้านดอกไม้ของเขมิกาเมื่อรู้ว่าฝ่ายนั้น
เป็นเพื่อนรักของเธอ

...หรือเราไม่เปิดใจอย่างที่ขยับปาก...

คำพูดตรงไปตรงมาของเขมิกาทำให้หญิงสาวเก็บเอามาคิดหนัก
คิดกลับไปกลับมาหาเหตุผลว่าเกิดจากอะไรกันแน่ แต่ไม่ว่ายังไง เธอ
ก็หาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ ก่อนหน้านั้นหญิงสาวไม่เคยรู้สึกเครียดหรือ
ผิดหวังแต่อย่างใดกับเรื่องที่ตนเองไม่มีใครข้างกาย แต่ครั้งนี้ หาก
เธอเป็นคนเดียวที่ไม่มีคู่ควงในงานแต่งงานของวรัญญา ในขณะที่วันงาน
ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ซึ่งเป็นปัจจัยเพิ่มความกดดันที่ได้ผลหนัก คราวนี้
คงถูกขยับพลอยเล่นงานเอาแน่ๆ

ถ้าปล่อยให้สถานการณ์เป็นอย่างนี้คงแย่...ต้องหาใครสักคนช่วย
แล้วละ ในที่สุดเจ้าตัวก็ลุกขึ้นเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือ

หญิงสาวกดเบอร์โทรศัพท์เบอร์แรกๆ จากเมมโมรี่ในเครื่อง รอ
อยู่ไม่กี่อึดใจอีกฝ่ายก็รับสาย

"อ้าว ตอง ดีเลยที่โทรมา กำลังมีเรื่องอยากคุยด้วยพอดี สไปร์
ดีกว่าจะได้คุยแบบเห็นหน้าด้วย อีกห้านาทีเจอกันนะ ขอไปซิงกาแพ
ก่อน" อีกฝ่ายวางสายทันที ไม่เปิดโอกาสให้คนโทรไปได้พูดอะไรทั้งสิ้น

พีรดา ผาแผดซึ่งอายุห่างกันเพียงไม่กี่นาทีของปารวีเป็นพวกคิดอะไรทำอะไรเร็วเสมอ หญิงสาววางโทรศัพท์มือถือ ลุกขึ้นไปเปิดคอมพิวเตอร์ต่อเข้ากับโปรแกรมคุยออนไลน์ เจ้าตัวคลิกไปที่ไอคอนรูปของหญิงสาวตัวอวบอ้วนที่กำลังส่งยิ้มและชูสองนิ้วให้กับกล้อง ฉากเบื้องหลังเป็นวิวทุ่งดอกไม้เมืองหนาวหลากสีส้น ภายในครั้งนาที ทั้งสองก็ได้คุยกัน

"ว่าไงยะ มีอะไรจะคุยด้วยเธอ"

"แฮมตอง ไม่เจอกันนาน ยังหุ่นดีเหมือนเดิมนะ ไม่เหมือนเตย พักนี้กินเยอะ น้ำหนักขึ้นมากเกือบห้าโล" พีรดาทักตอบเสียงใส ดูเหมือนคนพูดไม่ได้รู้สึกผิดสักนิดที่ตัวเองน้ำหนักต่างจากผาแผดหลายกิโล ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านั้นทั้งคู่เป็นคนร่างเล็กผอมเพรียวเหมือนกัน

"ใช่แล้วละเตย จริงๆ อยากผอมอีกสักโลนะ"

"จะผอมไปทำไมอีก รูปร่างตองสวยออก ดูเตยสิ น้ำหนักเพิ่มไม่รู้ก็โลยังเฉยๆ"

น้องสาวของพีรดายิ้มแห้งแล้ง "ก็อยากลดเผื่อว่าจะได้มีแฟนเสียทีไงละเตย"

"เอาความคิดนี้มาใส่หัวอีกแล้ว บอกกี่ครั้งก็หนว่าตองนะสวยอยู่แล้ว ไม่ต้องทำอะไรอีกหรอก การมีแฟนไม่ได้เกี่ยวกับการลดน้ำหนัก หรือเข้าคอร์สเสริมความงาม เตยขอยืนยัน" คนพูดคัดค้านเรื่องการเปลี่ยนตัวเองของปารวีตั้งแต่เธอตัดสินใจไปทำงานจนนั้นแล้ว

พีรดา มีนิสัยที่ต่างจากปารวีสุดขีด เจ้าตัวเป็นคนที่พักพาความมั่นใจเต็มร้อยไปไหนต่อไหนด้วยเสมอ อยากทำอะไรก็ทำ อยากกินอะไรก็กิน ไม่เคยใส่ใจในความเจ้าเนื้อของตนเอง ในขณะที่อีกฝ่ายผอมเพรียวกว่าแต่เป็นพวกหลงๆ โกะๆ ทำอะไรก็ไม่ค่อยจะมั่นใจในตัวเองนัก คิดแล้วคิดอีกอยู่นั้นแหละ

คนฟังยิ้มรับแบบแห้งแล้ง "อ้าว เตยบอกว่ามีเรื่องจะคุย มีอะไร

หรือเปล่า"

"เตยกำลังจะหั่นละ" คนพูดหนึ่งไปเสี้ยววินาทีก่อนตอบมาแบบ
เขินๆ "บอกตองคนแรกเลยนะ"

"หา?" ปาร์วีอ้าปากค้าง "อะไรนะเตย...หั่นหรือ ตองฟังผิด
ไปหรือเปล่า"

พี่สาวของฉันไปมีแฟนตอนไหนเนี่ย คุณกันครั้งสุดท้ายยังเฝ้าที่
ว่าเบื้อผู้ชายอยู่เลย

"ทำตกใจไปได้ เดือนหน้าเตยจะกลับบ้าน พาแฟนไปด้วย ทำ
พิธีหั่นพร้อมแต่งเล็กๆ ที่บ้าน โทไปคุยกับแม่เรียบร้อยแล้ว แม่
กับพ่อโอเคตามใจทุกอย่าง บอกว่าโตๆ แล้วจะทำอะไรก็ทำ สงสัย
กลัวว่าลูกสาวจะขึ้นคาน" พีรดาทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลประจำ
โรงพยาบาลใหญ่ในจังหวัดทางภาคเหนือ บ่อยครั้งที่เจ้าตัวไปทำงาน
อาสาสมัครในท้องที่ห่างไกล นานๆ ครั้งจึงจะพอลาเวลากลับบ้านซึ่ง
อยู่ในจังหวัดที่ไม่ไกลกันนักสักที แต่ไม่ว่าพีรดาหรือปาร์วีกลับบ้าน
ครั้งใด ทั้งคู่จะถูกแม่ถามถึงเรื่องคนรักแทบทุกครั้ง

"อ้าวตอง เป็นอะไรนี่ไปเลย"

"ดีใจด้วยนะสิ แต่ไม่คิดว่าจะเร็วขนาดนี้ เลยออกจะงงๆ เล็กน้อย
เตยไม่เคยเล่าเรื่องแฟนให้ฟังเลยนี่นา แล้วนี่ไม่เจอกันสองเดือน บอก
ว่ามีแฟน จะหั่น ไม่ให้ตกใจได้ไง ว่าแต่เขาเป็นใครนะ" ชาวที่เพิ่ง
ได้ยินทำให้ปาร์วีอึ้งไปเล็กน้อย

อีกฝ่ายหัวเราะ "จำนายฝรั่งข้างห้องที่เคยเคยเล่าให้ฟังว่าทะเลาะ
กันตั้งแต่เตยย้ายเข้ามาอยู่อพาร์ทเมนต์ใหม่ให้ฟังได้ไหม"

"หา? คนที่เตยบอกว่าหน้าตาหล่อจัด แล้วก็ดูหึงสุดๆ คนนั้น
นะนะ"

พี่สาวพยักหน้า "คนนั้นละ" คนพูดแสดงอาการเขินแบบปิดไม่มิด
"โห ผิดคาด ไหนเล่ามาเดี๋ยวนี้อะไรขึ้น ไปบึ่งกันตอนไหน"

"เรื่องมันก็ไม่มื่ออะไรมากหรอกน่า"

"เล่ามาเดี๋ยวนี้เลย อย่ามาทำเป็นเขิน ไม่รู้เรื่องไม่ยอมจริงจังๆ ด้วย" คนพูดยังย้ำประโยคเดิม ไม่ยอมเปลี่ยนเรื่องง่ายๆ

พีรดาอมยิ้ม ก่อนเล่าเรื่องราวความรักของตนเองให้แฝดผู้น้อง ฟังอย่างไม่ปิดบัง ทั้งคู่ใช้เวลาคุยกันกว่าครึ่งชั่วโมง "เออละ เล่าเรื่องของเตยหมดแล้ว ถึงตาตองมั่ง มีอะไรหรือเปล่าที่โทรมาหาเนี่ย"

จังหวะนั้นเองที่พีรดาแม่แถมมาเคาะประตูห้อง เธอหายไปจากจอภาพชั่วคราว เมื่อกลับมาก็มีชายหนุ่มต่างชาติหน้าตาดีหุ่นดีมานั่งที่หน้าจอกู้กับพี่สาว ชายหนุ่มทักทายปาร์วีผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ ทำสีหน้าแปลกใจว่าทำไมน้องสาวของพีรดาถึงได้หน้าตาดีแบบนี้

"But no matter what, I love you, Darling." คนพูดหันไปทำตาหวานสนิทกับคนรักร่างท้วมของตนเอง ไม่เกรงใจน้องสาวที่นั่งจ้องอยู่อีกฟากหนึ่งของหน้าจอคอมพิวเตอร์

"Thank you ka, I love you too" พีรดาหันไปตอบเขา "ตองว่าไง มีอะไรด่วนหรือเปล่า"

"ไม่มีจ๊ะ แค่คิดถึงเลยอยากคุยด้วย" ปาร์วีปิด

"ถ้าอย่างนั้นเตยไปก่อนนะ มีนัดเด็ดกับโทมัส แล้วเราค่อยคุยกันใหม่"

พีรดาออกจากการสนทนาออนไลน์แล้ว ปาร์วียังนั่งเหม่ออยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์

เฮ้อ คนรอบตัวเรามีคู่กันหมดแล้ว คูลี ขนาดพี่สาวเราหน้าตาไม่ได้เรื่อง แกรมอ้วนกว่าเรายังมีแฟนได้ สงสัยว่าตัวเราต้องมีปัญหาอะไรสักอย่างแล้วละ

ปาร์วีคิดว่าถึงตอนนี้จะปรึกษาพีรดาคงไม่ได้เรื่อง เพราะอีกฝ่ายอยู่ระหว่างกำลังมีความรัก มองโลกเป็นสีชมพูไปหมด

ที่ปรึกษาคนต่อมาที่หญิงสาวเลือกคือคุณหนูไฮโซ ผู้มีความมั่นใจในตัวเองสุดๆ และมีหนุ่มๆ มารุมชายชนมจีบเยาะที่สุดในสามสาว หลังจากอ้อมไปอ้อมมาอยู่นาน คุณหนูลี้ก็แสดงอาการรำคาญขึ้นมาทันใด

"ตอง มีอะไรก็ว่ามาไม่ต้องอ้อม แหม ทำเป็นถามถึงฉันกับพีทิม ทั้งๆ ที่ตัวเองก็รู้เรื่องดีตั้งแต่แรกใช้ไหมล่ะ ว่ามาอะไร"

คนฟังทำหน้าย่น นึกในใจว่าถูกคุณหนูดุเอาอีกแล้วเรา รับผิดชอบต่อความจริงดีกว่า "ก็ไม่มีอะไรหรอกลี้ ฉันแค่อยากโทรมาปรึกษาเรื่องโครงการลงจากคานของพวกเขาเนะ คือฉันเห็นว่าลี้กับฟ้าดูท่าจะมีความคืบหน้าที่ดี แต่ฉัน...ยังไม่มีวีแววเลยล่ะ ฉันจะทำยังไงต่อดี เหลืออีกไม่กี่เดือนก็ต้องไปงานแต่งงานพี่ญาแล้ว"

"อ้าว หมายความว่า"

"ฉันทำอะไรแพ้มดรูป เพราะยังหาใครคงไปด้วยไม่ได้เสียทีนะ ลี"

"ไม่มีหนุ่มๆ เข้าตาเลยเธอ ทั้งแบงก์นะมันต้องมีสักคน สวยๆ อย่างตองหาได้ง่ายอยู่แล้วถ้าไม่เลือกมากล่ะก็" คำพูดของภักสรดาตรงกับความเห็นของเขมิกาโดยบังเอิญ

"ฉันไม่ได้เป็นคนสวยสะดุดตาอย่างลีนีนา หนุ่มๆ แถวนี่ก็ไม่มีเลยจริงๆ ที่มีเห็นว่พอใช้ได้ก็มีแฟน หรือไม่ก็แต่งงานไปแล้ว พวกเราอายุเท่าไรแล้วล่ะ เกือบสามสิบแล้วนะ ผู้ชายรุ่นนี้จะเหลือเธอ"

"เฮ้อ อย่าให้พูดดีกว่า ฉันว่าตองไม่เปิดตัวเองมากกว่า อย่าบอกนะว่ายังไม่เลิกเป็นโรคคิดว่าตัวเองไม่สวยอีก ให้ตายเถอะ จะให้พูดก็ครั้งนะว่าตองนะสวยที่สุด สวยอยู่แล้ว ถึงไม่ได้ทำจมงก็สวย อย่าไปเอาคำพูดของยัยพลอยมาเป็นปมลี้ มั่นใจในตัวเองหน่อย แค่ความมั่นใจมันจะทำให้ตองชนะยัยพลอยได้สบายๆ ฐึ้นใหม่ พวกนี้นะ จิตวิทยาขั้นพื้นฐานนะจะบอกให้" คำพูดของภักสรดาไปพ้องกับสิ่งที่

เซมิกาเอ่ยออกมาพอดี

"ไปเรียนวิชานี้มาตอนไหน"

"ไม่ต้องวิชาการอะไรหรอก พวกนี้ใช้ความรู้สึกขั้นพื้นฐานก็คิดได้ ฉันสังเกตตอมานานแล้ว เวลามีคนมาจีบนะทำยังไงบ้างจะถูกพวกนั้นทำมิดีมิร้าย วึ่งหนีสุดสุด ฉันกับฟ้าเคยคุยกันว่ามันต้องมีอะไรแน่ๆ ถึงได้กลัวการมีแฟนขนาดนั้น พวกเราเป็นห่วงมากนะที่ต้องทำตัวไม่มีความสุขแบบนี้"

คนฟังหนึ่ง

"ให้ฉันแนะนำให้สักคนใหม่" น้ำเสียงคนพูดกระตือรือร้น

"ที่โหมมากี่เพราะเรื่องนี้แหละ อยากได้ความช่วยเหลืออย่างด่วน ฉันควรทำยังไงที่จะแก้ปัญหารื่องนี้ แต่แหม...ถ้าให้แนะนำนี่ขอผ่านกลัวเหมือนนายเวทย์นั่น ไม่เอาหรอก ขอพยายามด้วยตัวเองดีกว่า"

ลภัสราดาหนึ่งไปชั่ววินาที "ถ้าให้ฉันแนะนำนะ ต้องหาสาเหตุให้ได้ว่าปัญหามันเกิดเพราะอะไร แต่ถ้าให้ฉันวิเคราะห์เบื้องต้น อาการของตอมันเป็นอาการโฟเบีย หรือกลัวการมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใครสักคนซัดๆ อยากรู้จ้ะเพราะใครกันแน่ ฉันว่าต้องมีสักเรื่องที่เป็นสาเหตุของเรื่องนี้"

ปารวีเจียบ "ไม่...ไม่มี"

"ตอมเคยมีแฟนตอนสมัยเรียนใหม่ มีใครทำให้หักทักอย่างรุนแรงจนเกลียดผู้ชายไปเลยบ้างหรือเปล่า"

เจียบ...เหตุการณ์ชีวิตในช่วงสมัยเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยของเธอดูราบเรียบ เธอจำไม่ได้จริงๆ ว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่เกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง

"ว่าไง เจียบไปเลย"

"ที่เจียบเพราะกำลังคิดอยู่ต่างหาก ลีก็รู้ว่าฉันไม่เคยมีแฟน แล้วจะมีใครทำให้หักทักได้ยังไงล่ะ"

